

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

Î N C H E I E R E

privind inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

SRL „Arama R” împotriva SRL „Construct Invest Garant Grup”

(încasarea penalității contractuale)

împotriva deciziei din 28 septembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău,

*(Dosarul nr. 2rac-10/24
PIGD Nr. 2-19099858-01-2rac-16012024)*

Recurs vădit neîntemeiat, conform art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie temei de casare.
--

Prima instanță – Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. N. Arabadji)
Instanța de apel – Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Panov, M. Anton, V. Cotorobai)

21 octombrie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul declarat de SRL „Construct Invest Garant Grup”,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte*,

Ana Cucerescu,

Gheorghe Stratulat, *judecători*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 15 martie 2019, SRL „Arama R” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Construct Invest Garant Grup”, solicitând încasarea datoriei contractuale, a penalității de întârziere, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

2. În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că între părți au fost încheiate patru contracte de antrepriză, în baza cărora SRL „Arama R” s-a obligat să fabrice și să instaleze mobilier, iar SRL „Construct Invest Garant Grup” să achite prețul lucrărilor în termenele convenite. Astfel, părțile au încheiat contractele de antrepriză:

- i. nr. 387 din 6 martie 2018, în valoare inițială de 30 000 euro;
- ii. nr. 670 din 19 aprilie 2018, în valoare de 17 797 euro;
- iii. nr. 671 din 19 aprilie 2018, în valoare de 6 022 euro;
- iv. nr. 910 din 24 mai 2018, în valoare de 4 006 euro.

3. Reclamanta a susținut că lucrările au fost executate și recepționate de beneficiară, fapt confirmat prin facturile fiscale semnate de aceasta. Cu toate acestea, pârâta nu a achitat integral prețul lucrărilor în termenele stabilite prin contracte. Restanțele constituiau:

- i. 5 532,96 euro pentru contractul nr. 387;
- ii. 6 177 euro pentru contractul nr. 670;
- iii. 3 022 euro pentru contractul nr. 671;
- iv. 3 006 euro pentru contractul nr. 910, în sumă totală de 17 737,96 euro.

4. Reclamanta a menționat că obligațiile de plată au fost executate cu întârziere, motiv pentru care a calculat penalitatea contractuală pentru perioadele cuprinse între septembrie-noiembrie 2018 și 7 martie 2019.

5. Ulterior, la 11 iunie 2020, în urma unei înțelegeri între părți, pârâta a achitat integral datoria principală, în sumă de 337 361,97 lei.

6. În legătură cu această achitare, reclamanta și-a micșorat pretențiile, excluzând solicitările privind încasarea datoriei principale și a dobânzii de

întârziere, dar menținând pretenția privind încasarea penalității contractuale de 17 117,07 euro.

7. Reclamanta a susținut că achitarea tardivă a datoriei principale nu înlătură obligația pârâtei de a achita penalitatea pentru perioada în care s-a aflat în întârziere.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

8. Prin hotărârea din 2 decembrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea depusă de SRL „Arama R” împotriva SRL „Construct Invest Garant Grup” a fost respinsă ca neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

9. La 8 decembrie 2022, SRL „Arama R” a declarat apel împotriva hotărârii din 2 decembrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii sau trimiterea cauzei spre rejudecare.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

10. Prin decizia din 28 septembrie 2023, Curtea de Apel Chișinău a admis apelul declarat de SRL „Arama R”, a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 2 decembrie 2022 și a emis o nouă hotărâre, prin care a admis pretenția privind încasarea penalității contractuale și parțial pretenția privind compensarea cheltuielilor de judecată. S-a încasat de la SRL „Construct Invest Garant Grup” în beneficiul SRL „Arama R” suma de 17 117,07 euro cu titlu de penalitate contractuală, convertită în lei moldovenești conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei la data executării hotărârii judecătorești. De asemenea, s-au încasat cheltuielile de judecată constituite din taxa de stat achitată la depunerea acțiunii, în mărime de 20 796,78 lei, și taxa de stat pentru examinarea apelului, în mărime de 7 467,74 lei.

11. Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că între părți au fost încheiate patru contracte de antrepriză, prin care au fost stabilite termenele de achitare a prețului pentru lucrările executate.

12. Instanța de apel a constatat că reclamanta a fabricat și a instalat mobilierul convenit, iar pârâta a recepționat lucrările, fapt confirmat prin facturile fiscale semnate fără rezerve.

13. Curtea de Apel Chișinău a reținut că, potrivit clauzelor contractuale, beneficiara urma să achite prețul lucrărilor în tranșe și termenele convenite, o parte dintre plăți fiind scadente înainte de instalarea mobilierului.

14. Instanța de apel a considerat că prima instanță a legat în mod greșit obligația de plată de recepționarea finală a lucrărilor și de declarația ulterioară a administratorului beneficiarei privind lipsa pretențiilor.

15. Cu referire la preținsele defecte ale mobilierului, instanța de apel a reținut că pârâta nu a formulat obiecții la momentul livrării și instalării acestuia, iar primele solicitări privind verificarea lucrărilor au fost formulate după primirea notificării de achitare a datoriei.

16. Totodată, instanța a constatat că antreprenorul a reacționat la solicitarea beneficiarei privind verificarea lucrărilor, delegând un reprezentant la locul instalării mobilierului, fapt confirmat prin corespondența dintre părți din ianuarie 2019.

17. Curtea de Apel Chișinău a apreciat că argumentele pârâtei privind defectele lucrărilor nu justificau neachitarea prețului în termenele contractuale și nu înlăturau răspunderea pentru întârzierea plății.

18. De asemenea, instanța de apel a ținut cont de faptul că pârâta a achitat integral datoria principală la 11 iunie 2020, după pornirea procesului.

19. Cu referire la penalitate, instanța de apel a constatat că aceasta a fost calculată potrivit clauzelor contractelor de antrepriză, pentru perioadele în care beneficiara s-a aflat în întârziere cu plata prețului.

20. Instanța de apel a reținut că penalitatea solicitată constituie 10 500 euro pentru contractul nr. 387, 4 272 euro pentru contractul nr. 670, 1 488 euro pentru contractul nr. 671 și 857,07 euro pentru contractul nr. 910, în total 17 117,07 euro.

21. Referitor la înțelegerea din 11 iunie 2020, instanța de apel a respins argumentul pârâtei potrivit căruia reclamanta ar fi renunțat la penalitate.

22. În acest sens, instanța a reținut că reclamanta nu a depus o cerere de renunțare la acțiune în partea privind penalitatea, iar din înțelegerea dintre părți rezultă că aceasta și-a asumat obligația de a nu majora pretențiile existente.

23. Prin urmare, Curtea de Apel Chișinău a concluzionat că achitarea datoriei principale și înțelegerea dintre părți nu au înlăturat dreptul reclamantei de a solicita penalitatea pentru întârzierea executării obligațiilor contractuale.

24. În consecință, instanța de apel a considerat că prima instanță a apreciat greșit circumstanțele cauzei și a aplicat incorect normele de drept material, motiv pentru care a casat hotărârea contestată și a admis pretenția privind încasarea penalității contractuale.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

25. La 16 ianuarie 2024, SRL „Construct Invest Garant Grup” a declarat recurs împotriva deciziei din 28 septembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei contestate și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 2 decembrie 2022.

26. În motivarea recursului, recurenta a invocat art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, susținând că decizia instanței de apel este arbitrară și se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

27. Recurenta a susținut că instanța de apel nu a indicat concret normele de drept material aplicate greșit de prima instanță și nu a motivat suficient soluția de casare a hotărârii acesteia.

28. De asemenea, a contestat concluzia instanței de apel potrivit căreia mobilierul a fost recepționat fără obiecții privind calitatea și cantitatea lucrărilor.

29. În acest sens, recurenta a făcut trimitere la răspunsul nr. 11 din 21 decembrie 2018, la corespondența ulterioară dintre părți și la raportul de expertiză nr. 0426697 din 9 octombrie 2019, întocmit de Camera de Comerț și Industrie, prin care au fost constatate defecte ale mobilierului fabricat și instalat.

30. Recurenta a susținut că aceste înscrisuri confirmă executarea necorespunzătoare a lucrărilor și justifică refuzul de a achita integral prețul până la remedierea neajunsurilor.

31. În drept, a invocat prevederile art. 602 alin. (2), art. 705 și art. 966 alin. (2) din Codul civil, în redacția aplicabilă raporturilor juridice dintre părți.

32. Totodată, recurenta a contestat modul în care instanța de apel a apreciat scrisorile de garanție și actele de verificare a decontărilor reciproce.

33. A susținut că, în urma negocierilor din iunie 2020, părțile au ajuns la o înțelegere privind achitarea datoriei restante, înlăturarea defectelor și retragerea pretențiilor formulate în instanță.

34. Recurenta a susținut că achitarea integrală a datoriei principale și semnarea actelor de verificare cu soldul zero demonstrează că părțile au urmărit stingerea tuturor obligațiilor, inclusiv a celor privind penalitatea contractuală.

35. Recurenta a menționat că reclamanta s-a obligat să își retragă pretențiile din instanța de judecată după achitarea datoriei, însă nu și-a executat această obligație, limitându-se la micșorarea pretențiilor.

36. De asemenea, a invocat că penalitatea nu a fost reflectată în documentele contabile și în actele de verificare a decontărilor reciproce, susținând că această împrejurare confirmă lipsa unei datorii privind penalitatea.

37. În final, recurenta a susținut că instanța de apel a examinat superficial probele administrate și a ajuns la concluzii contrare circumstanțelor cauzei, fiind

încălcat dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

38. Articolul 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

39. Articolul 432 alin. (1) lit. e) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

(2) Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)-f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

40. Articolul 433 alin. (1) lit. f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.

(2) Recursul declarat în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) nu poate fi declarat inadmisibil în temeiul alin. (1) lit. e) din prezentul articol.”

41. Articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.”

42. Articolul 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

43. Articolul 442 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatrăgerea în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.

(2) În recurs nu pot fi administrate noi probe, cu excepția celor care dovedesc cheltuielile de judecată și despăgubirile menționate la art. 372 alin. (3). Aprecierea probelor dată de prima instanță și de instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeinic art. 432 alin. (1) lit. e) sau în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

44. Sub aspectul respectării termenului de declarare a recursului, Completul de judecată reține că dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 28 septembrie 2023, iar decizia motivată a fost recepționată de recurentă la 8

decembrie 2023 (Vol. I, f.d. 235). În aceste condiții, recursul declarat la 16 ianuarie 2024 a fost depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

45. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit art. 442 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii contestate în limitele invocate în recurs, prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432 (încheierile nr. [2ra-301/24](#), § 28, [2ra-278/25](#), § 22, [2ra-813/25](#), § 25).

46. În prezenta cauză, recurenta invocă temeiul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, susținând că decizia instanței de apel este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

47. Potrivit art. 442 alin. (2) din Codul de procedură civilă, aprecierea probelor dată de prima instanță și de instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, dacă nu este demonstrată existența situației prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

48. Simplul dezacord al recurente cu concluziile instanței de apel sau susținerea că anumite probe urmau să fie apreciate diferit nu demonstrează caracterul arbitrar al deciziei contestate ori aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

49. Din conținutul recursului rezultă că recurenta contestă concluziile instanței de apel privind existența obligației de achitare a penalității contractuale, susținând că nu au fost apreciate corespunzător circumstanțele referitoare la defectele lucrărilor executate, corespondența dintre părți, scrisorile de garanție și înțelegerea din 11 iunie 2020.

50. Din decizia contestată rezultă că instanța de apel a examinat circumstanțele esențiale ale cauzei, inclusiv raporturile contractuale dintre părți, termenele de executare a obligațiilor și efectele înțelegerii ulterioare asupra pretenției privind penalitatea contractuală.

51. Instanța de apel a expus motivele pentru care a considerat că achitarea ulterioară a datoriei principale și înțelegerea dintre părți nu înlătură obligația de achitare a penalității contractuale. Argumentele formulate în recurs nu demonstrează că aceste concluzii ar fi arbitrare ori că s-ar baza în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

52. Completul de judecată constată că argumentele recursului exprimă, în esență, dezacordul recurente cu concluziile instanței de apel și urmăresc o nouă apreciere a circumstanțelor cauzei. Or, simpla solicitare de a aprecia diferit probele administrate nu demonstrează existența temeiului prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

53. Nici argumentul recurenței privind motivarea insuficientă a deciziei contestate nu poate fi reținut. Din conținutul acesteia rezultă că instanța de apel a examinat problemele esențiale pentru soluționarea cauzei și a indicat motivele pentru care a casat hotărârea primei instanțe. Or, obligația de motivare nu presupune ca instanța să răspundă separat fiecărei afirmații a părților, dacă din considerentele hotărârii rezultă răspunsul asupra argumentelor relevante pentru soluționarea cauzei.

54. Totodată, simpla invocare a art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, fără indicarea unei încălcări concrete care să se încadreze în temeiurile prevăzute de art. 432 din Codul de procedură civilă, nu justifică admiterea recursului.

55. În practica sa, Curtea Supremă de Justiție a reținut că simplul dezacord al recurentului cu soluția instanței de apel și reluarea argumentelor deja examinate nu constituie temei de casare a deciziei contestate (încheierile nr. [2ra-182/25](#) și nr. [2ra-852/24](#)).

56. În consecință, Completul de judecată concluzionează că motivele invocate în recurs nu demonstrează existența temeiului prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă. Prin urmare, recursul declarat de SRL „Construct Invest Garant Grup” este vădit neîntemeiat și urmează a fi considerat inadmisibil, în temeiul art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

57. În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de SRL „Construct Invest Garant Grup”.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Diana Stănilă

Judecători

Ana Cucerescu

Gheorghe Stratulat